

Szeyer János rajz.

Tóth László metsz.

*Taj Gyulának! - a nyit Otót
Vagy talállya szívébe,
Hogy a vére elágozva
Serked, - és csorgó ölébe.*

GYULA' SZERELME.

REGÉ

TÍZ ÉNEKBEN.

ÍRTA

KISFALUDY SÁNDOR.

BUDÁN

BEKIZATOTT A' K. MAGYAR UNIVERSITÁS' BETŰIVEL.

1825.

64.

Itt elnémúl az Énekes,
 Látván, hogy az únalom
 Nyomja már azt, kinek kedve
 Csupán a' kürtfúvalom.
 „Tovább, Zongor! tovább, kérlek,
 (Úgymond Rózsa) ne vágd-el
 Ott versedet, hol figyelmünk
 Legélesebb ingert lel!“

65.

„El kell vágnom, (felel Zongor)
 Mert — Regém csak eddig kész.
 Elkészítem holnap délre,
 Ha szolgál a' szív és ész.“
 „Jobb is! (mond a' Ház' gazdája)
 Mennyünk nyugodalomra.“
 És elmennek, — Gyula 's Rózsa
 Hegyes tövíshalomra.

 HARMADIK ÉNEK.

1.

Pál' napjának dele múltán, —
 Folyvást tartó viharban,
 Éllyen! hangzik a' Várnép közt
 Az örvendő Udvarban.
 Ekkor Rózsa kéri Zongort,
 Mondgya tovább a' Regét;
 És az engedelmes Lantos
 Így folytattya énekét:

„Egy Férjfi élt udvarában
 Az imádott Bálványnak,
 Kit még testamentomában
 Az anyátlan Leánynak
 Attya, tellyes nyugalommal,
 Reménységgel 's hatalommal
 Rendelt gyámúl melleje,
 Míg megérnék veleje.

Atyafi volt. *Bátor* neve.
 Eleinte csak *Báttya*
 Volt Húgának; az'tán leve
 Tanítója 's barátja; —
 Utóbb annak szeretője,
 A' minek volt teremője.
 Lángját egy nap fojtotta;
 Más nap megint gyújtotta.

Szép Férjfi volt; 's bár idősebb
 Kétszer tanítvánnánál,
 Lelkesebb volt és erősebb
 Sok fiatal Duzmánál; —
 'S bár ajaki nem hangozták,
 De szemei sűgározták
 Szerelmének lángjait,
 'S epedése' kűnyyait.

Roszsűl járt az emberséges
 Ember a' nagy elmével:
 Mikor vélte, most sűkséges,
 Hozzá fogni eszével,
 Hogy elnyomja indulattyát,
 Elszőrnyed, hogy akarattyát
 Szíve' lángja megveti,
 'S mint polyvát elégeti.

6.

Ez *Bátornak* állapottya,
 Most, hogy az, kit szeret ő,
 A' sors' mérges határozattya
 Által másé léendő.
 Ott, hol sok Észet égethet-el
 A' Szív az ő szerelmével,
 Nagy lehet a' tűzveszély, —
 És az örvény igen mély.

7.

Sok pokolkín gyilkolhattya
 A' szerető szíveket;
 Remény mellett kiállhattya
 A' kínlódó ezeket:
 De mikor más' karjába megy
 Az imádott Egygyetlenegy, —
 A' Vesztesnek sebjebe
 Ír — kést döfni szívébe.

8.

„Kedves Tanítóm, 's Barátom!
 (Úgymond a' Szüz) Tenéked
 Terhedre van már, mint látom,
 Hideg kötelességed? —
 Azért holnap választva lessz,
 Ki az élet' kútfejéhez
 Elvezessen engemet, —
 'S neki nyújtom kezemet.““

9.

Bátor' szíve majd megrepedtt,
 Ezen hír úgy fájt neki,
 Mint kínlódott, miként epedtt! —
 Még sem gyötörhette - ki
 Titkát makacs szerelmének; —
 Sőt, javallván Neveltyének
 Szándékát, így sohajtott:
 „Légy boldog!“ — 's már nem volt ott.